

Taga i försvar. — 3) (i polispråket) *F. någon*, lemna någon laga försvar. — *F. sig*, v. r. 1) Söka att afvärja, tillbakaslå anfall (både i ord och gerning) emot en sjelf; söka vederlägga anklagelse, beskyllning, anmärkning, riktad emot en sjelf. *F. sig väl, illa, dåligt. F. sig emot en fiende, en bandit, emot förtal. F. sig inför domstol emot en anklagelse. F. sig emot en beskyllning, anmärkning.* — 2) (i polispråket) *F. sig sjelf*, hafva den samhällsställning, att man ej behöfver laga skydd af annan person.

FÖRSVARANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom någon eller något försvaras.

FÖRSVARARE, m. 3. Den, som försvarar. Åtföljes alltid af substantiv eller personelt pron. i genitiv eller pron. poss. *Trons f. Min, din, hans, hennes f.* — Någon gång brukas äfven i fem. *Försvärrinna*.

FÖRSVARLIG, a. 2. 1) Som kan godkännas, antagas för god, gillas. *F. vara. Det är icke f-t, att så gå till väga.* — *Syn.* Godkänd, Antaglig, Hjelpig, Oklanderlig, Rätt bra, Temmeligen god, Passabel. — 2) (fam.) Bra nog stor, mycken, betydlig. *En f. mängd. F. florskufva.* — *Syn.* Rätt hederlig.

FÖRSVARLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara försvarlig (bem. 1).

FÖRSVARLIGT, adv. På ett försvarligt sätt. *Gå f. till väga.*

FÖRSVARSFÖRBUND, n. 3. Se *Defensivallians*.

FÖRSVARSKRIG, n. 3. Krig, som föres endast till sjelfförsvar.

FÖRSVARSLÖS, a. 2. Som icke har laga försvar, d. v. s. som icke är lagligen skattskrifven eller icke drifver något loggifvet yrke.

FÖRSVARSMEDEL, n. 3. Medel, utväg till försvar.

FÖRSVARSMINA, f. 4. Se *Kontramina*.

FÖRSVARSSKRIFT, f. 3. Skrift, uppsatt till försvar för en anklagad inför domstol, eller emot beskyllning, anmärkningar, o. s. v.; äfv. till försvar för en lära, sats, mening, o. s. v. — *Syn.* Apologi.

FÖRSVARSTÅND, n. sing. Skick, att kunna försvaras. *Sätta en fästning, ort i f.*

FÖRSVARSTAL, n. 3. Tal, som hålles till försvar för en anklagad, antingen af honom sjelf eller af sakförare. — *Syn.* Apologi.

FÖRSVARSVAPEN, n. 3. Sådant slags vapen, som brukas till försvar (ej till anfall), t. ex.: sköld, hjälm, brynja, pansar, harnesk, m. m. Kallades i äldre tider äfv. Lifvapen. — *Motsats:* Anfallsvapen.

FÖRSVARSVERK, n. sing. (mest i bestämd form) Allt hvad som hörer till ett lands försvar. *F-el i Sverige hvilat på den s. k. indelningen.*

FÖRSVARSVIS, adv. På det sätt, att man endast söker att försvara sig, ej att anfalla. *Gå f. till väga.* — *Syn.* Defensivt.

FÖRSVENSKA, försvä'nnska, v. a. 4. Öfversätta på svenska. — Ordet brukas numera sällan. — *Försvenskande*, n. 4. o. *Försvenskning*, f. 2.

FÖRSVINNA, försvi'nna, v. n. 3. (t. *verschwinden*) Impf. indik. sing. *Försvann*; pl. *Försvunno*. Impf. konj. *Försvunne*. Sup. *Försvunnit*. Part. pres. *Försvinnande*; part. preter. *Försvunnen*. 1) Upphöra att synas, att vara synlig, att skönjas, märkas. *Sedan engelen så hade talat, försvann han. Snart f-svann stranden för våra ögon. Dagen börjar att f.* —

Syn. Förlora sig. — 2) (fig.) Upphöra att vara till, att finnas. *De gamla sederna hade då helt och hållet f-svunnit. Med honom f-svann detta rikes ära.* — *Syn.* Se *Upphöra*. — 3) Afägnas sig ifrån ett ställe och icke mer dit återvända; äfv. hastigt draga sig undan, gömma sig. *Han har f-svunnit ifrån sitt hem. Vid våra truppers ankomst, f-svunno fienderne.* — 4) (fig.) Säges om något, som helt plötsligen saknas. *Jag hade ett par handskar, men de ha f-svunnit, äro f-svunna.* — *Syn.* Komma bort, sin kos.

FÖRSVINNANDE, n. 4. Händelsen, att någon eller något försvinner.

FÖRSVÄRA, försvä'ra, v. a. 4. Göra svår, svårare. *F. något för någon.* — *Försvärande*, n. 4. o. *Försvärring*, f. 2.

FÖRSVÄRJA, försvä'rja, v. a. 3. (böjes som *Svärja*) Allvarligen föresätta sig att öfvergifva (fel, last, ovana, o. s. v.). *F. att spela, dricka. Han har f-svurit att supa brännvin.* — *Syn.* Afsvärja, Förlöfva. — *F. sig*, v. r. Svära falskt. — *Försvärjande*, n. 4. (för v. a.).

FÖRSYN, försyn, f. sing. 1) (teol. o. relig.) Guds f. eller blott *F-en*, den handling af Guds allmakt, vishet och godhet, hvarigenom han drager omsorg om allt, hvad han skapat. *F-en* brukas äfv. ofta i samma mening som Gud. — 2) Säges fig. om den, som drager försorg om någon. *Han är vår f.* — *Syn.* Beskyddare, Hjelp, Stöd. — 3) Känsla af blygsel, i fråga om allt sådant, hvarigenom man kan förlora andras aktning. Brukas vanligtvis i negativa sats. *Icke hafva någon f. Han hade ej f. att begära det. Hafva f. för någon*, af aktning för en person afhålla sig ifrån något, som man eljest skulle hafva gjort. — *Syn.* Skam, Blygsel.

FÖRSYND SIG, försy'nnda, v. n. 1. 1) Begå synd. *F. sig emot Gud.* — 2) Begå fel, förseelse. *F. sig emot någon.* — *Syn.* Se *Fela*.

FÖRSYNDANDE, n. 4. och **FÖRSYNDELSE**, f. 3. Omständigheten, att man försyndar eller försyndat sig. *Göra sig skyldig till en svår f-else mot någon.*

FÖRSYNT, försy'nt, a. 4. Som har försyn (bem. 3).

FÖRSYNTHET, försy'nthét, f. 3. Egenskapen att vara försynt.

FÖRSYRA, försy'ra, v. a. 4. (föga brukl.) Göra sur, allt för sur.

FÖRSÄT, försät, n. 3. (af *Sitta*) 1) (jäg.) Bröstat på ett skall, eller stället, der jägarne sitta. — 2) Lönlig anläggning, då en eller flere personer på ett ställe lura på någon, för att döda honom eller tillfoga honom något våld. *Räka ut för ett f. Sätta f., ligga, lägga sig i f. för någon.* — *Syn.* Bakhåll, Lur. — 3) (fig.) List, hvarigenom man söker att snärja, skada någon. *Akta dig; det är ett f. af honom.*

FÖRSÄTLIG, försät'tligg, a. 2. 1) Som sker genom försåt. *Ett f-t mord, anfall.* — 2) (fig.) Som äsyftar att snärja någon genom list. *En f. bön, anhållan, begäran, framställning. Ett f-t handlingssätt.* — *Syn.* Bedräglig, Arglistig.

FÖRSÄTLIGEN, **FÖRSÄTLIGT**, adv. På ett försätligt sätt.

FÖRSÄGA SIG, försä'ga, v. r. 4) Säga något annat, än man ämnade säga. — 2) Se *Förtala sig*.

FÖRSÄKRA, försä'kra, v. a. 1. 1) (med sak till objekt) a) Göra säker. *F. sin lycka, sitt oberoende.* — *Syn.* Trygga, Betrygga, Befästa, Stadga. — b) Se *Assurera*, 4. *F. ett hus emot brand. F. ett skepp, varor.* — 2) (med perso